

v úmyslu nutiti úřad, aby zabrané objekty ponechal v záboru, i když potřeba, diktovaná veřejným zájmem, již pominula.

Zásadní volnost úřadu vzdáti se jednotně zabrané budovy po částech není ovšem neomezená; přestává tam, kde by ponecháním pouze části jednotně zabrané budovy v záboru byl přivoděn stav, jež by byl úřad, kdyby bylo hned od původu žádáno o zábor jen této části, nebyl směl připustiti, poněvadž tomu stála v cestě nějaká zákonná překážka. Mohla by proto jistě i v daném případě st-lka namítati, že částečnému ponechání záboru v platnosti stojí v cestě nějaká zákonná překážka, která by byla hned původně takovýto částečný zábor nedovolovala. Takovouto zákonnou překážku domnívá se st-lka spatřovati v tom, že celá její budova tvoří hospodářskou jednotku a že se dvorní části bez uliční fronty užívati nedají. Nenamítá tedy st-lka, že fyzické rozdělení její budovy není možné, a proto také soud neměl příčiny zkoumati, zda by takováto fyzická nemožnost byla překážkou záboru a tedy také částečného vzdání se jeho. V podstatě uplatňuje st-lka uvedenou námitku, že nemožností hospodářského využití propuštěné části budovy utrpí hospodářskou újmu. Leč takovýto účinek není po zákonu vůbec překážkou záboru, naopak zákon i s takovýmto účinkem zřejmě počítá a přiznává v § 4 vlastníku budovy jen nárok na náhradu škody takto utrpěné. Pak ale okolnost, že snad st-lka po částečném zrušení záboru nebude moci propuštěné části své budovy hospodářsky využiti, nemohla býti ani překážkou, aby se úřad záboru této části jejího majetku platně vzdal. Náhrady za zvýšenou újmu, která jí snad nastane uvedeným postupem úřadu, nemůže se proto st-lka domáhati brojením proti tomuto postupu samému, nýbrž mohla by ji uplatňovati pouze v rámci řízení odškodňovacího podle shora již cit. § 4.

Č. 12.884.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: I. Ustanovení § 7 vládn. nař. č. 252/1933 Sb. o úsporných opatřeních personálních je kryto zákonem. — II. Stálým výdělečným příjmem, podrobným daní důchodové, který má poživatel státního odpočivného (zaopatřovacího) platu vedle tohoto, se rozumí v cit. § 7 příjem v onom kalendářním (berním) roce, za který se výplata odpočivného platu snižuje.

(Nález z 30. dubna 1937 č. 12.370/37.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 12.405, 12.699/36, 12.770/37, ad II. Boh. A 12.770/37.

Věc: Robert M. v Třinci proti rozh. min. nár. obrany v Praze z 15. června 1934 o snížení, resp. zastavení odpočivných platů.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím oznámilo min. nár. obrany st-li, že podle potvrzení berní správy v Českém Těšíně z 27. února 1934 měl roku 1932 kromě vojenských zaopatřovacích platů ještě jiný výdělečný

příjem, podrobený dani důchodové, 30.700 Kč, plynoucí z činnosti hospodářsky nesamostatné. Min. nár. obrany, předpokládajíc, že st-1 bude mít stejný příjem i v roce 1934 a dalších vyslovilo dále toto: Podle ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. se snižuje výplata vojenských zaopatřovacích platů o polovinu výdělečného příjmu. Jelikož polovina st-lova příjmu je větší než jeho celkové zaopatřovací platy, nemá st-1 od 1. ledna 1934 nároku na vojenské zaopatřovací platy. Tím neklesne jeho celkový příjem pod hranici příjmu stanovenou cit. vlád. nař.

Rozhoduje o stížnosti vnesené do tohoto rozhodnutí, zabýval se nss předem námitkou nezákonnosti vlád. nař. č. 252/1933 Sb. jako širší, protože kdyby této námitce bylo přisvědčeno a proto nař. rozhodnutí zrušeno, zůstala by již otázka vadnosti řízení, st-lem rovněž vytýkaná, nerozhodnou. K zákonitosti tohoto vlád. nař. musil ostatně nss přihlídnouti i z povinnosti úřadu (Boh. A CCCCXIII/31 a Boh. A 1132/22). Stížnost totiž namítá, že st-1 nabyt nároku na zaopatřovací platy na základě zákona, splniv předpoklady jím požadované tím, že ztrávil potřebnou dobu ve službě a platil po celou tuto dobu stanovený pensijní příspěvek. Takto nabytý hmotněprávní nárok ze zákona může prý býti změněn jen zákonem, nikoli vlád. nař. Zákony, na základě kterých st-1 nabyt nároku, nebyly žádným zákonem změněny a trvá prý proto st-lův nárok ze zákona nabytý a správním aktem min. nár. obrany jemu přiznaný po právu dále. Vlád. nař. č. 252/1933 Sb., i když se odvolává na zákon č. 95/1933 Sb., nemůže tato zásadní otázka býti řešena, protože zmocnění dané zákonem nebylo prý podle úmyslu zákonodárcova tak dalekosáhlé, jak to nař. ono vyslovuje. O námitce té uvažoval nss takto:

Ježto stížnost nepopírá, že i nároky ze zákona, resp. ze správního aktu nabyté mohou býti pozdějším zákonem změněny nebo zrušeny, jde jen o to, zda i vlád. nař. č. 252/1933 Sb., o jehož předpis § 7 je nař. rozhodnutí výhradně opřeno, mohlo změnit ustanovení § 15 zákona č. 204/1932 Sb. Nemůže býti žádné pochybnosti, že pensijní nároky vojenských gázistů co do výše pense, založené — jako právě u st-le — na ustanovení § 2 zákona č. 194/1920 Sb. a opírající se tedy o předpisy platné v bývalé říši rakousko-uherské v den 28. října 1918, dosáhli-li tyto gázisté vedle přiznaných jim odpočivných platů ještě jiného výdělečného příjmu, podrobeného dani důchodové, doznaly již omezení podle § 18 zákona č. 286/1924 Sb. o úsporných opatřeních ve veřejné správě a podle § 15 zákona č. 204/1932 Sb. o úsporných opatřeních personálních. Je tedy stížnost na omylu, má-li zato, že zákony, na základě kterých nabyt st-1 nároku na pensi, nedoznaly pozdějšími zákony žádné změny.

Vlád. nař. č. 252/1933 Sb. o úsporných opatřeních personálních v úsporné tendenci zahájené prve zmíněnými dvěma zákony v oboru platů veřejnoprávních zaměstnanců jen dále pokračuje a zásady prohlubuje. V § 7 stanoví: »§ 15 zákona č. 204/1932 Sb. se mění takto: Má-li poživatel (poživatelka) státního odpočivného (zaopatřovacího) platu vedle odpočivných (zaopatřovacích) platů stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové, sníží se výplata odpočivných (zaopatřovacích) platů o polovinu částky výdělečného příjmu. Tímto snížením ne-

smí úhrn odpočivných (zaopatřovacích) platů a výdělečného příjmu klesnouti pod částku 24.000 Kč ročně, do kteréžto částky se nepočítají výchovné, přídavky na děti a příspěvky na výchovu.« Otázkou, zda právě cit. ustanovení vlád. nař. č. 252/1933 Sb. je kryto zmocňovacím zákonem č. 95/1933 Sb., resp. též zákonem č. 206/1933 Sb., se zabýval nss již v několika nálezech a dospěl v nálezech Boh. A 12.405/36, Boh. A 12.699/36 a Boh. A 12.770/37 k závěru, že jest v mezích cit. zákonů a že tedy mohla vláda oním vlád. nař. na základě zmocnění daného jí v § 1 zákona č. 95/1933 Sb. (resp. na základě zákona č. 206/1933 Sb.) měniti a rušiti dosavadní zákony a práva na základě nich nabytá k zachování rovnováhy v hospodářství státním, pokud k tomu není zapotřebí podle předpisu úst. listiny zvláštního zákona, nebo se nejedná o zákonnou úpravu československé měny. Na právních názorech projevených v cit. nálezech setrvává nss i v případě st-lově a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na bližší jejich odůvodnění.

Pokud právní zástupce st-lův při veřejném ústním líčení uváděl, že předpis § 7 nař. č. 252/1933 Sb. není proto kryt zákonem, že poskytuje možnost — jako právě se stalo v případě st-lově — úplného odnětí zaopatřovacích požitků, tedy vlastně jich konfiskaci nebo vyvlastnění nároku na ně, a že tedy je k tomu podle výhrady § 1 zákona č. 95/1933 Sb. zapotřebí podle úst. listiny zvláštního zákona, nemohl nss názoru tomuto přisvědčiti, poněvadž v § 7 cit. vlád. nař. nejde o vyvlastnění ve smyslu § 109 úst. listiny č. 121/1920 Sb., nýbrž o úpravu odpočivných (zaopatřovacích) požitků státního zaměstnance jako jedné stránky jeho služebního poměru, a k takové úpravě — pokud nejde o soudce — není ve smyslu úst. listiny zapotřebí zvláštního zákona (srov. Boh. A 12.388/36). Jest proto bezdůvodnou výtku st-lova, že vlád. nař. nemohlo se dotknouti nároků st-lových co do výše jeho pensijních platů, nabytých podle zákonů dřívějších.

Stížnost vytýká dále ještě jako podstatnou vadu řízení, resp. nezákonnost, že žal. úřad provedl p ř e d č a s n ě snížení st-lových odpočivných platů za rok 1934, aniž dříve skutečně zjistil, zda měl st-l v tomto roce nějaký výdělečný příjem, neboť prý nař. rozhodnutí výslovně uvádí, že »předpokládá«, že bude st-l míti v roce 1934 stejný příjem, jako měl v roce 1932. Dokud však takové zjištění není provedeno, nelze prý snížení prováděti. Tím brojí stížnost implicity i proti p r o z a t í m n í m u snížení zaopatřovacích platů st-li za rok 1934 a další, pokud jest opřeno o příjem zjištěný za jiný rok než 1934. V tomto směru bylo stanovisku stížnosti dáti za pravdu.

Předpis § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., jak byl shora citován, předpokládá podle svého znění, že snížení odpočivných platů z důvodu stálého vedlejšího výdělečného, dani důchodové podrobeného, příjmu lze provésti toliko za ten rok, ve kterém zaměstnanec takový vedlejší příjem s k u t e č n ě m á k r o m ě státních odpočivných (zaopatřovacích) platů (arg. slova: »má-li... vedle...«). Stanoví tedy současnost státního odpočivného (zaopatřovacího) platu a stálého výdělečného příjmu v t é m ž e o b d o b í, jak nss vyslovil a odůvodnil již v nálezu z 11. února 1937 č. 12.200/36 Boh. A 12.770/37. V daném případě snížil

však žal. úřad st-li zaopatřovací platy za rok 1934 a další na základě vedlejšího výdělečného příjmu st-lova nikoli současného, nýbrž zjištěného za rok dřívější (1932), než do kterého spadají zaopatřovací platy snižované, ačkoli st-l ve svém ohlášení (B) podle §§ 7 a 9 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., resp. § 26 zákona č. 204/1932 Sb. udal, že jeho příjem roční u Báňské a hutní společnosti, železářny v Třinci, »p o d l é h á z m ě n ě«. Žal. úřad sice vyslovil, že toto snížení je jen prozatímní, tedy provedeno sub conditione resolutiva, že st-lův příjem výdělečný za rok 1934 nebude jiný než v roce 1932, ale pro takový postup nedává vlád. nař. č. 252/1933 Sb. žádného zákonného podkladu.

Č. 12.885.

Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 12 zákona č. 204/1932 Sb. se nevztahuje na státního zaměstnance, který v den účinnosti zákona byl v činné službě a do toho dne měl nárok na státní odpočivný požitek z jiného služebního poměru (§ 11).

(Nález z 30. dubna 1937 č. 12.371/37.)

V ě c: Antonín C. v Brně proti rozh. min. nár. obrany z 25. července 1934 o úpravě zaopatřovacích platů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podáním z 28. února 1934 žádal st-l jako kancelářský pomocník v. v. min. nár. obrany o přezkoušení výměry zaopatřovacích platů přiznaných mu výnosem z 13. února 1934, dovozuje, že při výměře jeho výslužného jako kancelářského pomocníka bylo přihlíženo pouze ke služební době 8 roků 1 měsíce, nikoli však k dřívější době kancelářsko-pomocnické, za kterou zaplatil pensijní příspěvky; dále uváděl, že nelze u něho použití ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 204/1932 Sb., nýbrž § 12 téhož zákona, a domáhal se toho, aby mu byly přiznány a ponechány zaopatřovací platy podle § 12 odst. 3 cit. zákona ve výměře 11.904 Kč (obě pense dohromady). — —

Nař. rozhodnutím přiznalo min. nár. obrany v dohodě s min. fin. st-li do výměry odpočivných platů započtení služební doby kancelářsko-pomocnické od 1. května 1922 do 31. prosince 1925, tedy 3 roky 8 měsíců, kterou si zakoupil; vyslovilo však, že započtením této služební doby se nemění výměra odpočivných platů přiznaná mu dekretem z 13. února 1934, neboť tímto započtením činí celková služební doba započitatelná pro výpočet výslužného 27 roků 11 měsíců 17 dní a normální výslužné se zvyšuje na 76% pensijní základny, t. j. na 5.426 Kč 40 h ročně. Vzhledem k tomu stanovené výslužné podle § 64 odst. 1 a) vlád. nař. č. 113/1926 Sb. roční částkou 6.000 Kč je stále vyšší než normální výslužné 76% pensijní základny, které činí 5.426 Kč 40 h ročně. Současně nebylo vyhověno žádosti st-le o přiznání odpočivných platů podle § 12 zákona č. 204/1932 Sb., poněvadž nesplňuje podmínky tohoto ustanovení, t. j. nebyl dnem účinnosti cit. zákona již ve výslužbě, ani neměl více než jeden odpočivný plat. Dále bylo vysloveno, že při výměře od-